

KSM
B1202
8

KAMRATPOSTEN

FOLSKOLANS BARNTIDNING

Gummi

Folkskolans Ba:

Nr 1

Nalle Puh

Av A. A. Milne

Här får du göra bekantskap med en pojke och hans teddybjörn. Pojken heter Christoffer Robin och björnen heter Nalle Puh, och honom kanske du har hört talas om förut.

Följ med från början och läs om deras många roliga upplevelser och äventyr.

FÖRSTA KAPITLET

I vilket vi bliva presenterade för Nalle Puh och några bin, och berättelsen börjar.

Här ha vi Teddy Björnen. Han kommer nerför trapporna — duns, duns, duns med huvudet före — efter Christoffer Robin. Detta är, såvitt han vet, det enda sättet att komma nerför trapporna, men ibland känner han på sig, att det måste finnas något annat sätt också, om han bara kunde sluta upp att dunsa för ett enda ögonblick och tänka efter — men för resten kanske det inte finns det. Nu är han i alla fall nere och klar att bli presenterad för dig, Nalle Puh.

Ibland vill Puh helst leka någonting, när han kommer ner, och ibland tycker han bäst om att sitta framför brasan och höra en saga. Den här kvällen...

— Hur skulle det vara med en saga? sade Christoffer Robin.

— Ja, hur skulle det vara, sade jag.

— Skulle du inte vilja vara så rysligt snäll och berätta en saga för Nalle Puh?

— Det kan jag väl göra, sade jag. Vad för slags sagor tycker han om?

— Sagor om honom själv. En sådan björn är han.

— Jaså, jag förstår.

— Vill du vara så rysligt snäll och göra det?

— Jag skall försöka, sade jag.
Och så försökte jag.

En gång för mycket, mycket länge sen, ungefär så där i fredags, bodde Nalle Puh alldeles ensam i skogen under namnet *Sanders*.

(—Vad betyder »under namnet»? frågade Christoffer Robin.)

— Det betyder, att han hade sitt namn över dörren i guldbokstäver och bodde *under* det.

— Nalle Puh var inte riktigt säker på det, sade Christoffer Robin.

— Men jag är det, sade en dov röst.

— Då fortsätter jag, sade jag.)

En dag när han var ute och promenerade, kom han till en öppen plats mitt i skogen, och mittpå den platsen stod en stor ek, och från ekens topp kom ett högt surrande ljud.

Nalle Puh satte sig ner vid trädets fot med huvudet mellan tassarna och började fundera. Först tänkte han: »Det här surret betyder någonting. Det finns inget sånt där ljud, som bara surrar och surrar utan att det betyder någonting. Om det är surr, så måste någon surra, och det enda jag kan tänka mig att man surrar för, är för att man är ett bi.»

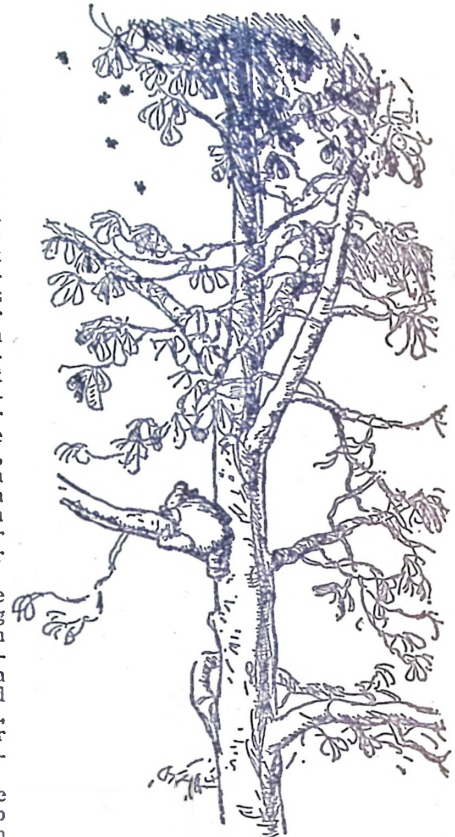
Så funderade han en lång stund igen, och så sa han: — Och den enda meningen med att vara ett bi, som jag vet, är att göra honung.

Och så reste han sig upp och sa: — Och den enda meningen med att göra honung är att jag skall äta den. Och så började han klättra upp i trädet.

Han klättrade och han klättrade och han klättrade och när han klättrade sjöng han en liten sång för sig själv. Den lät så här:

Lustigt vad man för surr, surr, surr,
en smula honung gör jag undrar just varför...

Forls. i nästa nr.

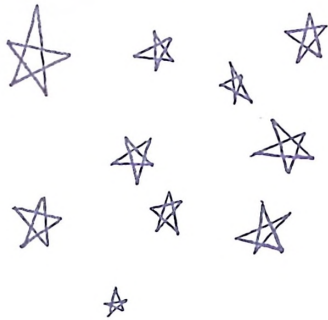
Folkskolans Barntidning börjar härmed ett nytt år i större format och med ett nytt namn
KAMRATPOSTEN

Vi önska alla tidningens läsare
Gott Nytt År!

Kamratposten kostar:

För helår kr. 3:— . För termin kr. 1:50.

Om du hellre vill ha den direkt i brevlådan, går du på posten och prenumererar. Den kostar då för helår kr. 4:— . För termin kr. 2:— . Kamratposten utkommer varannan onsdag i anslutning till skolornas lästid, det blir 10 nr per termin.

Så här trivsamt har klubben det ibland på keällarna när en av flickorna spelar gitarr och de andra samlas i en ring omkring henne.

En av flickorna är duktig att spela piano och så samlas man till en stunds allsång. Klubbsången står förstås först på programmet.

En trevlig flickklubb

För fem år sedan var det några flickor i ett hus på Karlbergsvägen i Stockholm, som fick en verkligt ljus idé. De beslöt sig för att bilda en klubb tillsammans, en riktig klubb med egna stadgar, egna flaggor som de sydde själva, och så en egen klubbsång förstås.

Sammanhållningen i klubben har hela tiden varit prima, och man träffas en gång i veckan under skolterminerna. Då har flickorna allt möjligt skoj för sig. Då och då gör de en utflykt, och minst en gång om året ordnar de en soaré. Då plockas alla upplänkliga talanger fram. En av flickorna kan spela piano, en annan gitarr, en har en liten vacker sångröst och en annan är duktig att deklamera vers. Och ofta brukar de också spela en teaterpjäs.

Allt det här har flickorna mycket nöje av och likaså deras pappor och mammor och goda vänner som kommer och tittar på. Men för att förena det nöjsamma med det nyttiga, så brukar flickorna ta en liten slant i entréavgift till sina soaréer, och hela den behållningen skänker de sedan till Europas barn.

Det var väl ingen dum idé!?

EN MAN FÖR

Berättelsen om en liten råttfröken

En gång i världen bodde i den djupa, mörka källaren till ett stort, fint hus en mycket förmögen och framgångsrik råtta. Nu förhöll det sig så att han hade en dotter som hette Chuko, som han tyckte var den vackraste, intelligentaste och älskligaste råtta i hela landet.

— Ja, samnerligen, hon är så vacker och så älsklig att bara den förnämsta varelsen i hela världen är henne värdig, sade han till sin hustru. Vi måste leta när och fjärran tills vi finner den absolut rätte till äkta man åt vår Chuko.

Mamma Råtta satte sig ner och skakade sitt lilla grå huvud. Pappa Råtta satte sig ner och viftade med sina långa grå polisonger.

— Men vem kan vara fin nog att gifta sig med vår älskade dotter? länkade de båda för sig själva.

Plötsligt log Pappa Råtta glatt. — Nu vet jag! utbrast han. Den förnämsta varelsen i hela världen är den klara solen som sänder ner sina strålar för att värma oss, och som kommer riset på fälten att växa. Solen är det som skall gifta sig med vår vackra Chuko.

— Ja, ja, — det är en ypperlig idé, instämde Mamma Råtta. Skynda dig och gå och fråga solen om han vill gifta sig med vår dotter.

Redan samma dag satte Pappa Råtta på sig sina bästa kläder och gick ut för att tala med den stora Solen.

— Herr Sol, herr Sol, ropade han, vår dotter Chuko är så vacker och så förtjusande att hon måste gifta sig

med den förnämsta varelsen på hela jorden. Du är stor och lysande, dina varma strålar ger oss ljus var dag och kommer riset på fälten att växa. Vi tycker att du är större än någon annan i hela världen. Säg, vill du gifta dig med vår vackra dotter?

Solen log och sände ner sina gylene strålar genom rymden.

— Ack, min käre vän, sade han, jag är inte den största varelsen i världen. Det finns en som till och med är större än jag.

— Vem kan det manne vara? frågade Pappa Råtta.

— Se på det stora vita molnet där borta, sade Solen. Snart kommer det skyndande över himlen och täcker över mig med sin mjuka, vita filt och då kommer du inte längre att kunna se mig. Jag är maktlös när herr Moln kommer och skymmer mig.

— I så fall måste jag söka upp herr Moln, om han är ännu större än du, sade Pappa Råtta, och så kilade han iväg för att träffa molnet.

O, vackra moln på den blåa himlen, du är större än solen själv, för du kan skymma den så att den inte längre förmår att skina. Jag har kommit för att fråga om du vill gifta

dig med min dotter Chuko, för hon skall gifta sig med den största varelsen på hela jorden.

— Ja, jag kan skymma solen och månen också, men jag är ändå inte den största. Det finns en som är ännu mäktigare än jag.

— Ännu mäktigare än du, herr Moln? Var snäll och tala om för mig vem det är, bad pappa Råtta.

— Det är vinden, förstås. För när herr Vind kommer och flåsar och pustar så kan han blåsa mig vart han vill. Så där ser du att han är mäktigare än jag, sade herr Moln.

— Då är det vinden som är den största, sade Pappa Råtta, och så

O, vackra moln på den blåa himlen, ropade Pappa Råtta. Vill du gifta dig med min dotter?

skyndade han sig iväg för att träffa vinden som sakta blåste genom de höga pinjeträden.

— O, mäktiga vind, sade han, herr Moln kan skymma solen och månen

VÅR VACKRA DOTTER

av Yoshiko Uchida

men du är ännu mäktigare än molnet, för när du flåsar och pustar så kan du skingra molnen åt alla håll och kanter. Du är den största varelsen på jorden, och jag har kommit för att fråga om du vill gifta dig med min vackra dotter.

— Tack så mycket, herr Råtta, men jag är inte så stor som du tror, susade vinden, för när jag stöter på herr Mur så kan jag inte blåsa ikull honom hur mycket jag än försöker.

— Ja, men då är ju muren större än du, herr Vind, sade Pappa Råtta. Ajö då, för jag får inte vila förrän jag har funnit den största varelsen i hela världen. Och så sprang han tillbaka till det fina huset.

— Herr Mur, herr Mur, ropade Pappa Råtta, du är den största varelsen på hela jorden, för vinden kan skingra molnen som skymmer solen och månen, men han kan aldrig blåsa omkull dig. Du skall gifta dig med min vackra Chuko.

— Stopp ett ögonblick, herr Råtta, sade muren. Jag är visserligen starkare än vinden, för han kan inte blåsa ikull mig hur mycket han än försöker. Det är en lätt sak för mig att stoppa herr Vind, men det finns en som jag aldrig kan stoppa.

— Någon som inte ens du kan stoppa? Vem kan det vara, männtro? frågade Pappa Råtta.

— Jo, det är just den lilla råtthan själv, skrattade muren. När rättorna kommer och gnager på mig och gör hål i mina sidor, då kan jag inte göra

någonting för att stoppa dem.

— Å du milde! utbrast Pappa Råtta, då är ju råtthan den mäktigaste varelsen på jorden. Överlycklig skyndade han sig hem för att tala om de goda nyheterna för Mamma Råtta.

När han kom hem väntade Mamma Råtta honom ängsligt.

— Hittade du en god äkta man för vår älskade Chuko? frågade hon.

— Jag har strålade nyheter, käreste, sade Pappa Råtta och log lyckligt. Vi rättor är mäktigare än några andra på jorden.

— Kära hjärtanes, det var verkligen goda nyheter, sade Mamma Råtta. Men säg mig, hur har du fått reda på det.

— Jo, du förstår, jag trodde ju att solen var den största, men det är han inte alls, för han kan inte göra någonting när herr Moln sveper in honom i sin vita filt. Men herr Moln är inte den största heller, för när herr Vind kommer vinande så kan han skicka iväg honom vart han vill över hela himlavalvet.

— Men då måste väl herr Vind vara den största, sade Mamma Råtta.

— Nej, nej, för när herr Vind kommer farande mot herr Mur så kan han inte komma längre. Och då

Pappa Råtta skyndade sig i väg för att träffa vinden som kom flåsande och pustande.

talade herr Mur om för mig att det finns en som inte en gång han kan stoppa, och det är råtthan som kan gnaga hål rakt igenom honom. Så där ser du att råtthan är den största i alla fall, sade Pappa Råtta. Vi skall gifta bort Chuko med en råtta.

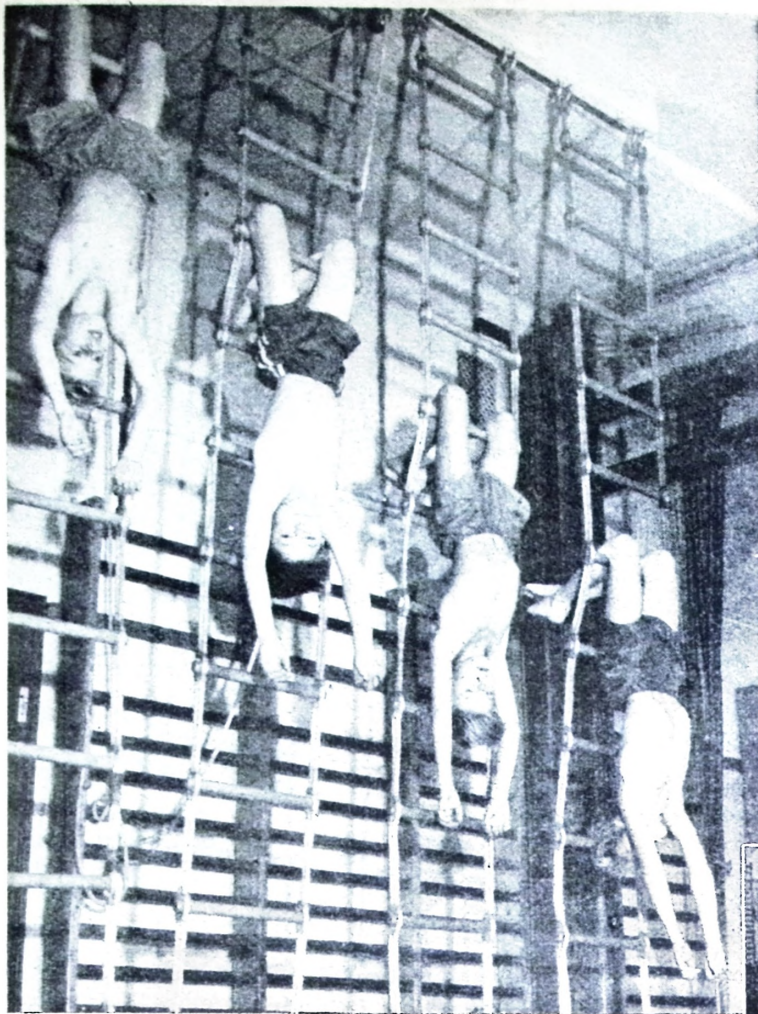
— En utmärkt idé, Pappa. En alldeles utmärkt idé, sade Mamma Råtta.

— Jag tycker också att det är en utmärkt idé, sade Chuko, som hela tiden suttit tyst och lyssnat till sin faders berättelse.

Och så gifte sig den vackra lilla Chuko med den trevliga unga råtthan som bodde i källaren bredvid. Alla rättor från när och fjärran kom för att titta på det ställiga bröllopet, och alla var överens om att det var det mest förljusande bröllop de någonsin hade sett.

Och naturligtvis levde de sedan lyckliga i alla sina dagar.

Det här gillar vi... här finns det spänning!

Först på mattan så här med böjda ben — sen på plint med raka ben — och sen på ännå högre plint! Så vill vi ha det, svårare och svårare...

så där utan vidare, må du tro. Allra helst ska man börja när man är riktigt liten. Det finns kurser för småungar som ännu inte börjat skolan, och det är de äldre Sofiaflickorna som leder dem, och du kan inte tro vad de där fyra- femåringarna är duktiga. De kan både spänna brygga och stå på händer, göra kullerbyttor och allt möjligt annat. Man blir riktigt imponerad.

Men allra roligast är det säkert för de lyckliga barnen, som får ha Maja Carlquist till lärarinna. Hon har en del experimentklasser vid Sofia folkskola, nio—tioåringar, både pojkar och flickor, som hon leder. *Pojkar* också, säger du. Du trodde det kanske bara var flickor. Fel! Pojkarna är *minst* lika duktiga som flickorna, och ju svårare desto roligare tycker de det är. Vi var uppe och hälsade på Maja Carlquist en morgon när hon hade gymnastik med sina ungdomar, och då tog vi de här bilderna för du skulle få se hur roligt och vackert det var.

Vid lektionens början stod Maja Carlquist mitt i salen, och varje pojke

”Pröva oss nu, Maja Carlquist” sa pojken...

Kan du gissa, varför alla barn som bor i Stockholm, både flickor och pojkar, helst vill bo på söder? Jo, ser du, då kan de få gå i Sofia folkskola och om de har riktigt god tur kanske få Maja Carlquist i gymnastik. Maja Carlquist, det namnet har du nog hört många gånger. Det är hon som är de duktiga Sofiaflickornas gymnastikdirektör och Sofiaflickorna, *dem* har du alldeles säkert hört talas om. Ja, de kanske rent utav har varit och hållit en upp-

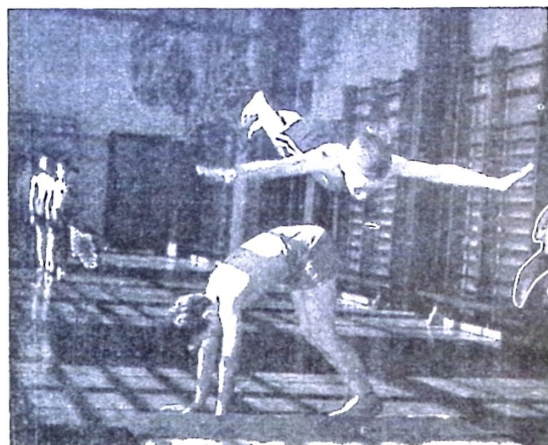
visning i din egen stad, för de får jämt och ständigt förfrågningar från alla håll och kanter om de inte vill komma och visa upp sin vackra och stiliga gymnastik för andra ungdomar. Och inte bara i Sverige, ska du tro. I Amerika har de också varit, och amerikanarna var fulla av beundran över den grace och smidighet med vilken Sofiaflickorna utförde de svåraste rörelser utan den ringaste ansträngning.

Men Sofiaflicka det blir man inte

sprang fram till henne och gjorde en elegant och ledig bugning, och var liten flicka neg så mjukt och yackert. Sen så samlades de alla kring henne, sittande i en ring på golvet, och så fick de svara på frågor. Hur skulle man stå för att stå brygga riktigt, hur gjorde man för att man inte skulle slå över när man stod på händerna, ja det var den ena kuggfrågan efter den andra, men både pojkarna och flickorna var väldigt duktiga på att svara.

Och här står vi på huvudet fritt på golvet, se, så fin balans vi har!

... så här duktig kan du också bli...

Nu kommer vi från var sin sida av bänken, och så gäller det att komma fram till motsatta änden utan att vi så mycket som snuddar vid varandra. Ska det lyckas?

Sen stod alla barnen brygga i fyra långa led på golvet, och så tog Maja Carlquist ett led i taget och de övriga fick silta och titta på. Och då granskar hon var och en väldigt noga, så att de ska göra rörelsen precis riktigt. Som en av pojkarna sa: »Pröva oss nu, Maja Carlquist». Och sen så hängde de i knäveckan i lejdare och stod på händerna och gjorde kullerbyttor och hopp och vackra balansrörelser, och alla verkade så glada och lyckliga, även de som inte kunde fullt så bra. För det är ju klart att alla inte kan vara lika duktiga.

Det finns ju de som är litet räddare än andra, en del är litet blyga, andra är kanske litet tunga, men huvudsaken är, tycker Maja Carlquist, att var och en gör precis det han eller hon råår med. Det lossnar så småningom, och resultatet blir bättre och bättre. Och nu ska du få höra vad Maja Carlquist själv säger i sin bok »Finn Rytmen» om gymnastiken. »I den moderna skolgymnastiken finns rytmen» säger hon. »Den bärande principen är att uppöva den fina rörelsekänslan och på nytt inlära det naturliga rörelsesättet... att skapa en skolgymnastik som bygger på rörelseglädje och på rörelsefrihet, på att tänka och ta initiativ, på självdisciplin och självverksamhet -- en gymnastik, som avser att vara till gagn likaväl för det dagliga livets rörelser som för gymnastiskt resultat -- likaväl vara sådan som barnen själva vill ha den.»

Gunilla.

FÖR SENT SOM

Av Va

Det var en mycket sömndrucken pojke som tittade upp från kudden på sin mamas ansikte — men så var klockan också bara knappt halv sex.

— Hör nu på, Olle! Jag är tvungen att gå nu. Tror du att du kan passa tiden själv. Du behöver inte stiga upp med detsamma — jag har ställt klockan på väckning klockan sju. Dina smörgåsar har jag lagt i skolväskan och så hoppas jag att du inte kommer för sent. Ajö, min pojke!

Olle nickade så vänligt som man kan begära av en som knappt förmår hålla ögonen öppna. Så slog dörren igen, och Olle somnade in på nytt.

Vad var det? Olle for upp med ett ryck. Hade han i alla fall försovit sig? Han hade inte alls hört väckarklockan, men klockan hade plötsligt blivit förfärligt mycket. Man blir fullständigt klarvaken när man upptäcker att skolklockan ringer om en dryg kvart och det nästan tar en kvart att cykla till skolan.

Olle snurrade runt ett par varv, rev av en byxknapp och knäppte tröjan snett, men i kläderna kom han ändå — och så bar det av nerför trappan medan han samtidigt försökte hitta på en någorlunda presentabel förklaring.

Det var verkligen tur för honom att hans mamma inte kunde se hur han såg ut, då han efter ett par misslyckade försök med det nya cykelläset äntligen kom upp på sadeln.

Varför skall alla trafiksignaler visa rött när man har som allra mest bråttom? Han fick inte komma för sent. Det var matematik första timmen, och matematik var inte just Olles bästa ämne. Skulle han nu till råga på allt få overt för att han inte passade tiden — Olle trampade på allt vad han förmådde.

Så hördes ett väsande ljud och cykeln sladdade till — punktering!

Han såg framför sig matematiklärarens spotska ansikte och hörde hans spydiga: — Den ursäkten är litet för ofta använd, min unge vän.

Här måste handlas snabbt. Han hoppade av cykeln och ställde den vid ett staket, läste den och sprang i full fart till spårvagnshållplatsen. För första gången den dagen hade han tur. Ett par sekunder senare stod han på bakre plattformen och trampade av otålighet. Han såg halva sin förmögenhet vandra ner i konduktörens rymliga väska — det kunde inte hjälpas. Han var nära att flyga i bilat över en gammal dam som leende, men ohyggligt långsamt klev på spårvagnen vid en av hållplatserna. Nu rök vissl hans sista chans.

I ett par skutt var han av och nere på en sidogata. Klockan var två minuter över...

Där låg skolan, olycksbådande tyst. Pojkarna hade redan gått upp.

— Det måste ha ringt alldeles för tidigt, tänkte han med en ihjning efter ryggraden. Inte en pojke syntes till.

Som en blixn var han framme vid porten. Den gick inte att få upp. Svetten bröt fram på hans panna. Var alltså maus förtrollat? Den var låst!

VANLIGT, OLLE!

av Larsen

Han skakade annu ett par gånger på porten, så tittade han bävande upp på den medan hans tankar febrilt letade efter en förklaring.

Då kom den!

— Dumskalle, därfink! utbrast han halvhögt. Det är ju skurlov.

Han var gråtfärdig av ilska över sig själv, svettdrypande och trött som han var, och över sin förlorade tjugufemöring.

Sådant här hade då aldrig förr hänt honom. Det måste vara för att han hade varit sjuk några dagar i förra veckan som han inte hade hört om det här lovet. Det var annars inte likt Olle att gräla över lovdagar, men det finns ju gränser för ens tålmod.

Muttrande och knotande började han långsamt bege sig hemåt.

Han kunde inte en gång cykla hem.

Skurlovet brukade ju annars vara en riktigt festdag, när han inte behövde skynda sig upp så tidigt. Olle älskade att sova på morgnarna — och så att tänka sig...

Bara de andra nu inte fick veta något om den här fä-niga historien. Och så tjugufem öre, hälften av hans för-mögenhet!

Under sorgsna tankar och självförelser hade han kommit fram till sin cykel och började nu långsamt leda den hem. Vad hemvägen kan bli otroligt lång när man är van att cykla. Men allt har en ände, och till slut var han framme och cykeln inställd i cykelstallet.

Nu skulle han minsann ha det riktigt skönt ovanpå all förskräckelsen! Han tog av skorna, satte på sig tofflorna och hängde in skoljackan på sin hängare. Sedan slog han sig makligt ner med armbågarna på en kudde i fönsterkar-men för att i lugn och ro titta litet på gatulivet.

Då slog det honom plötsligt att det var så många barn med skolväska som gick förbi. De kom i hela små grup-per. Jamen — —

Nu blev han orolig igen. Alltsammans var ju rakt som förtrollat.

Hans blick föll på väckarklockan som med överlägsen likgiltighet tickade sin vanda lunk.

Den visade fjorton minuter i åtta.

Med ens stod det klart för honom:

.... Han hade tagit fel på sju och åtta. Han hade kommit till skolan en hel timma för tidigt. Det var inte alls lov.

Han var gråtfärdig av ilska och harm. Som en virvel-vind för han nerför trappan.

Ett ögonblick senare såg han sin sista tjugufemöring för-svinna ner i konduktörens obarmhärtiga väska. Han klev in i klassrummet gott och väl en minut efter de andra och inkasserade ett spydigt:

— För sent som vanligt, Olle.

Så började skoldagen.

Gustav Vasas äventyr

Först begav Gustav sig till bergsman-
nen Anders Persson på Rankhyttan.
Men Anders Persson vågade inte be-
hålla den farliga gästen hos sig.

Då gick Gustav till herr Arendt Per-
sson på Ornäs. Där blev han välkommen
och undfågna som en kärkommen
gäst.

Men då Gustav gått till vila, smög sig
herr Arendt ut. Han ville förråda sin
gäst inför den danska fogden i Säter.

Copyright AVC

Barbro Stigsdotter hjälper Gustav fly

Då herr Arendts bustru, Barbro Stigs-
dotter, såg sin man ta vägen åt Säter,
sade hon oråd. Hon räckte Gustav.

Med hjälp av en lång handduk frade
sig Gustav ned från loftet där han le-
gat. En släde väntade honom.

När herr Arendt och den danske fog-
den kom till Ornäs fann de fågeln ut-
flugen. Gustav hade farit över »jön»
Runn till prästen Jan i Svärdsjö.

Copyright AVC

Kan du svara på det här?

Titta annars i värsta fall efter på sid 15

- 1 Vilket djur föder sina ungar under en lång vinterlig »kynningsömn»?
- 2 Vilken fågel håller sig alltid flygande i luften när den inte sitter i sitt bo?
- 3 Vilket djur är det som meddelar sig

- med sina gellikar genom att slå trumvirklar med fötterna mot marken?
- 4 Vilket är det största djur som någonsin levat på vår planet?
- 5 Vilka djur är det som bär sina ungar i en skinnpåse?

- 6 Vilket stort vattendjur är det som ger sina ungar di?
- 7 Vilket djur är det som håller sig med boskap?
- 8 Finns det något djur som går baklänges?

KULLA-GULLA

Berättelse av Martha Sandvall-Bergström

Illustrerad av Gunila Stierngranat

Patron såg på Gulla. Hennes ansikte var litet, muntret och rörande och omkring henne var torftighet och fattigdom. Patron höjde sig fram och vridde lätt Gullas axel. — Kom med mitt barn, du hör mig till och detta är ingen plats för en Sylvester. Gulla såg upp på honom och det var som ljus glimmar i hennes ögon. — Kom, sa patron och öppnade dörren.

Gulla tog ett tvekande steg framåt. — Kom, sa patron igen. Han hade fattat piskan och knippt upp fotsacken och Gulla tog ännu ett steg. Då var det någon som kvad till och hon vände på huvudet. Det var Johannes — hans ögon lyste i ångest. Han hörde lute vad som sades, men han förstod. — Gulla... tänker du gå ifrån oss... — Gulla, skrek tvillingarna. — Gå inte...

— Gå inte ifrån oss... Och sekunden därpå var det som en storm brutit lös. Fem par armar voro plötsligt kring henne, fem små magra kroppar trängdes och klängde upp mot henne... — Gulladoeka väran... bli hos oss... gå lute Gulla-finasöta... Fem små vita ansikten lyfte mot hennes, vettskrämda, ångestfulla. — Bli hos oss... gå lute ifrån oss, Gullalilla...

Hon stod där som ett ungt träd i storm, som håller på att knäckas. Hon vajade fram och tillbaka under försöken att hålla sig upprätt i den klingande, trängande, tjutande, vettskrämda barnfloeken. — Na! Patron var mycket otålig. Så mycket barnskrik bekom honom inte väl. Gulla lyfte på huvudet och såg fast på patron. — Jag får tacka så världsfullt, sa hon.

Men jag måste bli här... hos barna. Ellen ä dö, men löftet står kvar. Ja kan inte kom ifrå då, rynde ja så till världens ände herr patron. Patron stod kvar i dörröppningen en minut. De sågo på varandra, flickan och han. Det var som en strid dem emellan. Så höjde patron huvudet, stängde sakta dörren och gick. Där inne frös Gulla, det blev med ens så tomt och kallt.

— Aldrig mer, tänkte hon, aldrig mer, Gunilla Beatrice Fredrike... bara Kulla Gulla, alltid bara Kulla Gulla. Då var det i det samma som en ton nådde henne från någonstans nära, en sprid, ren ton, som av en silverklocka i dallring. Förvirrad lyfte Gulla på huvudet. — Johannes, skrek hon till som i glädje, ja hörde dom, dina silverklockor... ja hörde dom!

Skaffa dig en samlarhobby!

En hel massa pojkar i Sverige har främställsamling som favorithobby -- men vad samlar de andra på? Ja, det kan nog vara många olika saker, men om du inte har något eget uppslag till en samlarhobby så kan du få några här! Nu när kvällarna är mörka är det trevligt att ha något man kan syssla med inomhus -- och många gånger kan man ha nytta av det samtidigt.

Dagliga tidningar och även facktidsskrifter kan ge tillfällen till både roliga och lärorika klippssamlingar. Säkert finns det ett eller annat område som roar dig särskilt. Kanske intresserar du dig för bilar? Då har man stor nytta av en sådan klippssamling. Allt som du ser i tidningar om bilar, bilmotorer och dylikt -- det klipper du ut. Men det räcker inte. Det är nog säkrast att klistra in urklippen också -- en bok för tid-

ningsurklipp är inte så dyr, och förresten är det inte svårt att göra en själv.

Följ så med ordentligt i tidningarna och klipp flitigt, så har du snart en värdefull handbok i ditt älsklingsämne.

Man kan också klippa ur tidningarnas roligaste serier. När det har gått en tid har man ju glömt dem, och då kan det vara skojigt att ta sig en titt på dem igen.

Att samla på etiketter har du säkert hört talas om -- sådana på flinudsticksaskar eller cigarrettpaket t. ex. Eller varför inte samla biobiljetter? Det har kanske inget penningvärde, men det är roligt och ovanligt.

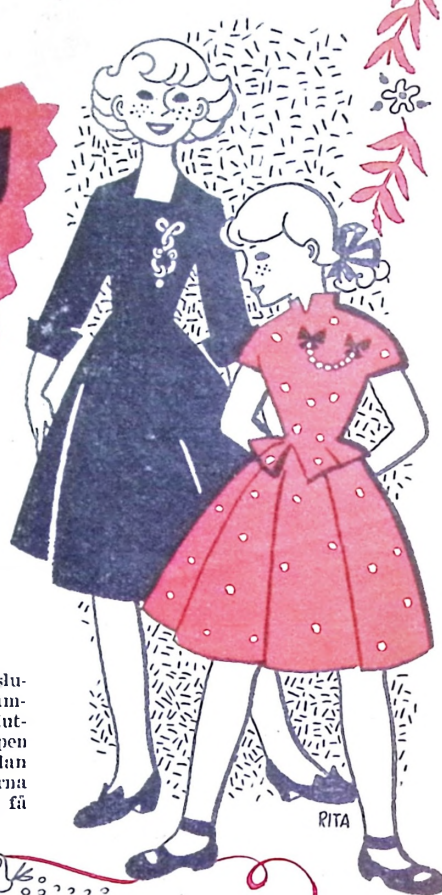
En samlarhobby som är skojig medan man håller på med den och som man framför allt har mycket glädje av längre fram i livet är denna: Gör ett

flint häfte -- eller försök att offra en slant på ett snyggt album. Så börjar du att samla. Leta fram allt som har med dig själv att göra -- ett fotografi från din dopdag, från den första skoltiden osv. Och så gäller det att få allt i rätt ordning.

Och om du får till en främmande stad, så tag vara på tågbiljetten, biobiljetter, vykort, dina vänners adresser osv. och klistra in alltsammans i din bok. Som du förstår så kommer det så småningom att bli ett verkligt intressant och minnesrikt album, som du om många år kommer att vara tacksam över att äga.

Ja, det här var bara några uppslag. Kanske har du själv någon spännande eller ovanlig samlarhobby? Skriv i så full och berättat om den för oss!

Jörn

Clips för kalaset

Clips i olika modeller kan du göra dig själv med litet fantasi. De kostar ju inte mycket att göra. På teckningen A ser du en modell gjord av guldsuodder. Ta en snoddbit ungefär 40 cm lång och gör en knut på mitten först (drag inte till hårt). Slå en knut på ömse sidor om mittknuten men en liten bit ifrån. Sedan

liggs snodderna om varandra och avslutas upptill med två öglor (fäst dem samman bakpå). En liten pärla fastsys slutligen vid mittknuten. Den andra clippen består av två sammetsrosetter mellan vilka en liten pärlrad fästs. Köp pärlorna lösa och trå upp dem själv, så kan du få precis vilken färg du önskar.

Fåglarna får byggnadstillstånd

Av en gammal trälåda kan du säga till ett fågelhus som det här. Bottenstycket har kanter fastspikade eller fastlimmade runt om. Taket tar du till något större än bottenstycket. De fyra hörnpinnarna spikas fast vid kanterna. De bakre pinnarna bör vara ungefär 13 cm höga och de främre 11 cm så att taket sluttar något. Borra ett hål i framkanten och sätt fast en liten rund pinne där (se teckn.). Nu skall du ha två innersidoslår. Dessa bör vara ungefär 2 cm höga och 2 cm breda och så långa som golvet kortsidor. Borra några små hål rakt igenom en bit från varandra i vardera av slårarna. Limma så fast dessa sidoslår inuti huset. Måla eller betsa samt fernissa slutligen hela fågelhuset. Stiek ned i sidoslårarnas hål lagom stora gran- eller enriskkvistar så att sidorna helt täckes. Det kommer att skydda mot blåst och snö. Sätt sedan fast huset vid fönstret med lämpliga skruvar och bjud småfågeln vara välkomna!

Min tant i Amerika

Alla sätter sej i ring runt väggarna. Man bör ha en smula svängrum omkring sej, det kommer kanske att behövas.

En börjar, och så går det laget runt — medsols. Den första säger t. ex. så här: — Jag har fått paket från min tant i Amerika. Den, som sitter närmast till vänster, frågar: — Jåså, vad fick du då? — Jo, svarar den första, jag fick en kaffekvarn... Och så börjar den talande att mala på sin osynliga kvarn. Och därmed får han fortsätta under hela leken. Nu säger nummer 2: — Jag har också fått paket från min tant i Amerika. — Jåså, säger nummer 3, vad fick du då? — Jo, säger nummer 2, jag fick en fiol. Medan nr 2 börjar gnida sin osynliga stråke mot sin osynliga

Skall vi försöka gissa vad de här spelarna har fått i sina paket? Jag tippar för flickan en kaffekvarn, för pojken i mitten en fiol och för den längst ut en motorecykel.

Kan Du möjligen av bilden föreställa dig vad de här flickorna och pojken fått från sin tant i Amerika. Det verkar ganska svårt men försök i alla fall.

fiol, säger nr 3 samma sak som de föregående och blir tillfrågad av nr 4, och så vidare. Alla sätter i tur och ordning i gång med att visa, vad man gör med sin present, och alla föregående fortsätter hela tiden som de har börjat.

När alla talat om vad de har fått från Amerika, ser det hela riktigt småttrevligt ut: en mal kaffe, en spelar fiol, en målar med penslar på ett tavelstufvli, en gungar i sin gungstol, en kammar håret med sin nya kam, en trampar symaskin och en spelar positiv. (Alla ska försöka hålla sej allvarliga — om det går — det blir roligast i så fall!)

Men inte nog med detta. Nu går andra ronden! Nr 1 talar om att han fått ett nytt paket från sin tant i Amerika: nu har han t. ex. fått en sparkboll, och när han talar om det, börjar han genast sparka en osynlig boll... men fortfarande måste han samtidigt mala på sin kaffekvarn. Likadant med nr 2, som nu har fått en cykel, som han får börja trampa samtidigt med att han alltjämt spelar på sin fiol. På detta vis fortsätter leken hela laget runt. Obs. att du andra gången bör tänka

ut en sådan present, som du kan »hanteras» utan att sluta med den första! Du bör alltså helst inte ha fått dels en fiol och dels en tandborste — ty då blir det svart att förena de båda rörelserna! Men tandborsten passar däremot bra tillsammans med symaskinen eller gungstolen.

När vi alla har hunnit få två paket var från den snälla tanten i Amerika, då är det nog bäst att sluta. Dels för att armar och ben kanske inte räcker till något ända mera, dels för att våra skrattmuskler nog är tillräckligen ansträngda vid det laget! Lek »Min tant i Amerika» på försök, så ska ni se att det faktiskt är så!

Per Plöjare

ROFFE

Det här, verkar däremot svårare. Inte kan väl tanten ha varit så oförståndig att hon skickat den skrattande pojken en grammofonskiva med modern dansmusik.

RÄTT I TRE KAN PRISER GE

Stor NYÅRSPRISTÄVLING med 500 priser!

Ett nytt år har börjat och vi önskar er god fortsättning och många glada stunder under det kommande året. Vi börjar genast med det roliga och sätter i gång med en stor nyårspristävling, och den måste du naturligtvis vara med i. Tag din chans och vinn något av de många fina priserna!

Första vinsten blir också denna gång en trevlig kamratresa. De andra

prisen består av diverse präktiga och nyttiga saker, det ser du i nedanstående förteckning.

Tävlingen omfattar åtta olika uppgifter, men det är inte nödvändigt att klara alla för att få pris. Det räcker med tre. Alla svar, som innehåller så många eller flera rätt lösta uppgifter läggas i en hög och blandas och så fördelas prisen genom lottnings.

Lösningarna skall vara oss till handa senast den 1 mars. De skall skickas till *Tävlingsredaktionen, Kamratposten, Postbox 3268, Stockholm 3*. Tala om hur gammal du är och vad din lärare eller lärarinna heter samt namnet på din skola. Och glöm inte att utom adressen också förse kuvertet med påteckning *Nyårstävling*.

De största priserna är följande:

1. Kamratresa till Stockholm eller annan plats, om vinnaren bor i Stockholm. Den, som vinner resan, får bjuda sin lärare och nio kamrater på färden. Resan och allting fritt erhålles under tre dagar.
- 2—3. Ett stiligt armbandsur med självlysande siffror.
4. Kamera.
5. Reservoarpenna.
6. Fältskärns berättelser m. fl. historiska böcker.

7. En barnvävstol.
- 8—20. Flera av de odödliga ungdomsböckerna.
- 21—22. En innehållsrik verktygslåda eller ett vackert syskrin med tillbehör.
- 23—30. Fyra spännande önskeböcker.
- 31—34. Moderna och trevliga sällskapsspel.
35. En fotboll.
36. En stickväska.
- 37—50. Två önskeböcker.

- 51—52. En vacker ring.
- 53—54. Kompass.
55. Docka.
- 56—65. En av de odödliga ungdomsböckerna.

Dessutom repngungor, trapetser, rygg-säckar, pussel, verktygskartor, schackspel, bandyklubbor, knivar, roliga böcker m. m.

Var bor pojken?

Det finns en pojke, som säger att han heter

SVEN KADIN

och det lustiga är, att om du kastar om bokstäverna på rätt sätt, så får du även veta, i vilken stad han bor. Vad heter den?

Vänd på steken

1. 2. 3. 4. = hårt hölje.
1. 4. 3. 2 = inte spänd.
4. 3. 1. 2. = sammanfogning.
2. 4. 3. 1. = julipojke.

Samma siffra svarar hela tiden mot en viss bokstav. Kan du hitta de fyra orden?

Fiskar i farten

*Mor tog smör till steken.
En sådan flax han har.
Du gissar väl rätt den här gången.
Hans mål är att få bra betyg.
En lakej stod vid dörren.
När jag blir stor, skall jag bli kapten.
I var och en av ovanstående meningar finns namnet på en fisk dolt. Kan du hitta de sex fiskarna?*

Rebus

Tomma rutor

T	O	S
O	S	T

Här har vi en knepig uppgift, där det gäller att placera in samma ord vägrätt och lodrätt. De ord som skall sättas in syftar på följande:

1. Har en dragande uppgift.
2. Kallas ofta flicka.
3. Läggs på smörgås.

Samma sak bak och fram

- I T -
- A R -
- N K -
- A L -
- A P -

Här gäller det att sätta in samma bokstav före och efter det givna ordet så, att ett nytt ord bildas. De insatta bokstäverna lästa uppifrån och ner skall bilda ett ord, som betyder något som du säkert någon gång varit med om att plöcka.

Lösning och pristagare till korsord nr 15

B	O	K	K	Ö	P	T
E	O	B	Ö	R	R	A
L	E	K	T	O	R	O
A	B	T	A	S	E	
S	K	O	L	G	O	S
T	O	K	A	F	X	
L	G	I	V	A	K	T
K	O	M	E	T	L	O
N	R	U	T	T	E	N

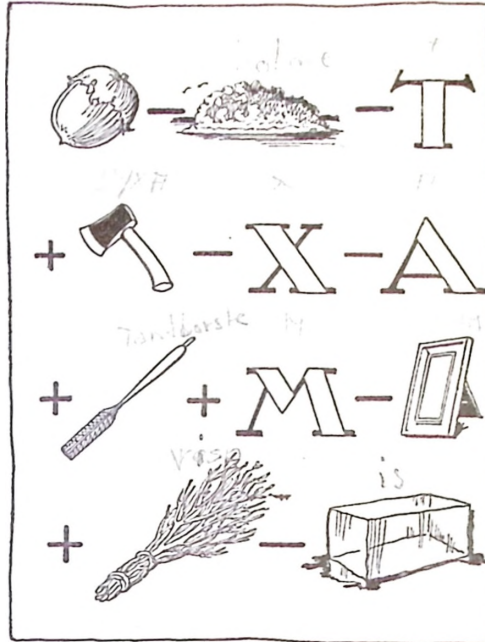
3 kr kontant: Gudrun Arfs, Hiedemora.

2 kr kontant: Ulla-Britt Hagström, Götene.

Bokpristagare: Anne-Marie Eliasson, Sundbyberg; Berit Palmlöf, Bromma; Ingvar Eriksson, Heby.

Lösning till Knåp och Knep i nr 18

Sätt in bokstäverna: Rättskrivning. Skal och kärna: Mälvakt. Kurragömma i bostaden: Byrå, stol, säng, bord. Här skall bylas: Kula, kyla, kola, kala.

Ett lustigt räknesätt

Först skall du se efter vad de olika bilderna föreställer. Subtrahera eller addera bokstäverna allt efter som det står minus eller plus. Om du gör detta på rätt sätt får du kvar ett ord med fyra bokstäver, som anger något som vi har fr. o. m. 1 januari.

Kan du svara på det här? Lösning från sid. 10.

1. Isbjörnen.
2. Tornsvalan.
3. Kaninen.
4. Blåvalen.
5. Kängurun, opossumen och flera andra s. k. pungdjur.
6. Valen.
7. Myran. Somliga myror har sköldlös och bladlös instängda i boet.
8. Nej. Kräftan går framlänges, däremot *simmar* den baklänges genom att upprepa gånger kröka stjärten.

Vägräta ord:

1. Sitter du i underlektion.
6. Hans uppgift är att få folk att förstå varann.
8. Kan man göra med en handrörelse.
11. Avslutade ett öken-tåg i bibeln.
12. Får man, när kalven är slaktad.
14. Efter det är man ren.
15. Hör till lövtrilden.
17. Flsk som ofta ätes.
19. Han har namnsdag i augusti.
22. Behöver rankan för att frodas.
24. Finns på stugan och ibland på snöre.
25. Ett stöd när man sitter.

Lodrlita ord:

1. Den är full av tjunder.
2. Bör detta korsord vara.
3. Måste man för att leva.
4. Är det inte att åskan går på vintern.
5. Kattens är vass.
7. Itiknar man med när det gäller fart på sjön.
9. Däri kan man ro.
10. Ha flyttfågeln nu farit.
13. Kallas ofta flicka.
14. Kommer till användning vid bygge.
16. Bör inte kniven vara.
18. Han höll på att bli offrad.
20. Vård och tillsyn.
21. Står i stallet.
23. Den som är det blir lätt lurad.

Korsord

1	M		2		3	4	5	
	U		6		7	8	9	
10	11	12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25		

Jag lovar, jag lovar...

Klockan har just slagit tolv, och ett nytt halvsekel har börjat. Pojkarna här på bilden tänker tydligen fira det stora ögonblicket med pukor och trumpeter, och det är ju inte heller varje kväll som man får vara uppe till klockan tolv.

På nyårsafton måste man förstås också avge nyårslöften. Man kan lova att läsa läxorna genast man kommer hem från skolan och inte på morgonen medan man klär sig t. ex., eller att aldrig använda puppas rakborste till målarpensel, eller...

Ja, det finns nog många goda föresatser man kan göra — men att hålla dem, det är minsann inte lika lätt!

Det är i alla fall vad *vi* skall försöka göra på redaktionen när vi lovar dig att den tidning du nu har i handen bara är ett smakprov på vad Kamratposten vill ge dig under året. Skriv och säg vad du tycker om den, och har du några egna förslag, så kläm fram med dem. Välkommen!

Red.

Hokus, Pokus och Fille-Jokus

Ny serie av Lucie Lundberg

Tvillingarna Hokus och Pokus är snälla små troll. Inte är de så värst skleckliga på att trollo, men alltid är de glada och hjälpsamma, och de har många vänner bland skogens småfolk.

En kolsvart liten katt har de, en riktig trollkatt. Stryker man den mothårs över ryggen, gulstarrar det som blåa och röda stjärnor. Den har en liten spetsig hatt, och därför kallas den Knullhatt.

Tvillingarnas farbror Fille-Jokus är alls inte snäll. Han läser och läser i sin tjocka trollbok och blir klokare för var dag (tror han). Och fullt upp med trollyg kan han.

Fille har en korp, och den kan också läsa. Fast det går lite långsamt förstas. Helst läser han indianböcker. Han älskar gärna att han är en indian och kallar sig för Svarta Skrilcken. I verkligheten heter han Karlsson.

Forts. i nästa nr

Kamratpostens redaktion och expedition: Sveavägen 53, Stockholm
Tel.: Nummarop Ahlén & Åkerlund

AHLÉN & ÅKERLUNDS BOKTRYCKERI, STOCKHOLM, 1950